

18. szám.
Május 6-án 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50
kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Reményi Ede.

Íme egy tisztelt barátunk, a ki hegedűvel írja a világtörténetet.

Valamint hogy a Schwechatnál elfogott cigányok azt mondhatták az ángazsmát ajánló horvát-bánnak: mi nem akarunk *házánk* ellen hegedülni; hasonlóul elmondhatja Reményi magáról: én pedig *házám* mellett hegedülök!

Legelőször életünkben azon emlékezetes vár alatt találkozáink össze, a mi a többek között arról is nevezetes, hogy egyszer egy szakács egymaga kiűzte belőle a helyőrséget, pedig Mátyás király katonái voltak.

Reményi volt ott az egyedüli vitéz, ki nem rakta le fegyverét (a nyiretytyüt); hanem tovább küzdött vele a magyar név dicsőségeért.

S ez valóban bámulatos eszköz Reményi kezében, ez a nyiretytyü! Ez neki *toll*, mely a legszebb anticritikákat írja, ez neki *kard*, melylyel versenytársait levágja, ez neki *ecset*, mely-

lyel lefesti a magyar búját és örömét, ez neki *sarló*, melylyel europaszerte a sterlingtől a piczuláig mindenféle termékben arat, ez neki *paripa*! ha megunja magát ráül, s beutazza rajta mind az öt világrészt, ez neki *hágcsó*, melyen még a francia császárhoz is felkapaszzkodik, ez neki *kulcs* a paradicsomba, elmegy Rómába, egyet hegedül Liszt Ferenczcel a vaticánban, s bejut a confraternitásba.

E bámulatos nyiretytyü kezelőjét látod előtted, kegyetlen olvasó!

(Mert miért volnál te „kegyes olvasó,” ebben a czudar időben?)

Épen most vett búcsút tisztelt barátunk Napoleontól, ki csak azért késleltette algiri ut-

ját ily sokáig, hogy még egyszer meghallhassa a „repülj fecském”-et, s nagyon kérte, hogy az alatt, míg oda lesz, ő is használja fel befolyását Antonellire, s próbálja meg, hogy tudna-e még valami *variatiót* kigondolni a *római nótára*?

mert ő már a fogytán jár ebbeli művészetének. — Reményi Ede barátunk névjegyén olvasható volt négy év előtt, miszerint ő az angol királynő ő felségének első hegedűse. Semmi sem rajzolja oly élénken az özvegygyé lett királynő mély bánatát, mint azon körülmény, hogy tisztelt barátunkat négy év óta nem hívatta vissza.

Most kellene tisztelt barátunknak Amerikába menni: miután hogy úgy halljuk, miszerint Párisban még a déli államokat képviselő *Slidell* is sikeült becsalogatni hegedűjével a **reunióba**; most pedig Amerikában éppen azon dolgoznak.

K—s M—n.

Az árva.

Hazámnak édes hű leányai!
Kik a nyomor tanyáit fölkeresve
Találtak omló házfödél alatt,
Világtól elfeledt gyermek leánykát
Árvát, szegényt és otthontalant.
Rongyos mezére szájalom tekint,
De szíve ép még, s tiszta szende kincs.

Hazámnak édes hű leányai!
Tengernek minden gyöngye nem olyan szép,
Mint árva gyermek hálakönyvei.
E drága gyöngyöt néktek adta Isten,
Reátok bizva bűt enyhíteni.
Kinek a föld nem ád védő tanyát,
Annak az ég küld bennetek anyát.

Hazámnak édes hű leányai!
Mi a nyomornak enyhítője földön?
Az nem csupán a tápadó kenyér,

Szegénynek nem csak teste, lelke is kér,
S mit töletek kér; kincs a nőerény!
S az nem bukott, kit erkölcsében óvnak,
S még van jutalma földön is a jónak.

Hazámnak édes hű leányai!
Egy birtokunk van! és azt Isten adta,
Mindent, miben örömiünk van, az ád.
Az árva gyermek töletek tanulja
Híven szeretni az édes hazát.
S kinek nincs ezímer bölcsőjére tűzve,
Legyen dicső nagy nemzetére büszke.

Hazámnak édes hű leányai!
Ki ápolóra lel, minők ti vagytok,
Csillagként tűnve fel borult egén,
Ki töletek tanulja meg, mi a hon?
Nem árva, nem hazátlan, nem szegény,
Ég adja nekik kincsek halmazát
Ti bennetek: anyát, erényt, hazát.

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!
Nagyon jó gondolat megakadta benem.
Tesik rá jól figyelmeznem. Mi legnagyobb baj embere nízve? Az hogy „nikem“ nincs jó dolgom. Tesik akarkitül megkirdeznem, mindenki felelnem fog: „nikem“ nincs jó dolgom. Tehát ha „nikem“ jó dolgom volna, akkor egész világnak jó dolga volna, is így kinek kinek az az üsententiaja, hogy anak a „nikem“-nek jó dolgot csinálna: egyib semi.

Ere nízve pedig kigondoltam eztet. Izmerek it egy gazdag földesurat, a kinek van jószaga sok, is míg izs jövedelme kevis. Ez jó volna a „nikem“-nek! De hogyan kelene neki kerülmeny?

Igy kigondoltam in:

In felhuzok paradi csizmat sarkantyúval: elmegyek földesurhoz; elmondok, hogy milyen jó akarok in neki. Milyen kar, hogy ez a sok szip dominium így elhagyatik pusztulni! Tripplan kelene enek jövedelmet behajtani. Aj! milyen paradicsumnak kelene enek lenyi! ha volna ahoz irtő jóságigazgato. — No in izmerek egyet ilyet: it van az a derik, okos, becsületes Mindenváró Adam, in izmerek, in tudok, mi csoda klenodium van aba? Az tuggy kitszer egy esztendőbe buzat learatni; háromszor izs zsidonak eladnyi; anak a keze alata dupla baranyt elik minden birka, az betugya ojtanyi marhadögöt egizssiges tehenekbe, az tud bort csinálni

szölő nélkül; az kiteleltet szina nélkül, az meg tud ilnyi fixum conventio nélkül; csakhogy nem szokta erül mingyar ujsagba firkalnyi, mint masok; mert nagyon szeriny ember. No, ha azt megkaphatya urasagod, az a pusztá körisbogarakbul izs töb jövedelmet fogja hajtanyi urasagodnak, mint masnak aranybanya

Ere hivatnyi fog kedves barátom uramat földezsurasag.

Kedvezs barátom uram szerinyen bevalya, hogy bizony mindenhez irti, a mit csak gazdasagnak megszabad neveznyi, is hogy dominumnak három anyit be kel hoznyi, ha ember akarja, csak erötetni kel, megy az! De hat mit ir sok jövedelem, ha atkozot sok procesus, hitelezö. mind elnyeli. Kelene ide izs bizom egy jo jurium direktor mentül elib. Ezt mongya kedvezs barátom uram. „Izsmerek in egy ilyen derik becsületes embert: aztat a Tallerossy Zebulont, a kinil job fiskalis nines Europaban. Az majd megtanczoltatna hitelezöket, az tud elhuz-

nyi procesust intra dominium harminczkit esztendeig; az tud kommassalnyi, ugy hogy egyiknek semi se marad; az tud komplanalnyi, ugy hogy egyiknek se marad semi: ez tud kikeresnyi mig bika alul izs borjut, az tud filiszteusokat ugy megszekiroznyi hogy harbuczkat hanynek kinyokban. Azt a remek. nagy tapasztalasu firfiut tesik megszereznyi, akor lesz minden eligazitva.

Igy ni! Ekor aztan in ajanlok kedvezs barátom uramat. kedvezs barátom uram ajanlya nekemet, in izs bejutok, kedvezs barátom uram izs bejut; leszünk egymasnak hathatos partfogyoi; s ha aztan az in „nikem“-nek jo dolga lesz, a kedvezs barátom uram „nikem“-jinek izs jo lesz dolga; is az egisz vilagon igy kelene tenyi mindenkinek. Tesznek izs, reminylek, mas okozs emberek izs.

Alazatos szolgálja

Tallerossy von Zebulon.

A kánya.

N. nagyérdemü tanár zoologiai gyüjteményt akart alapítani a collegiumnak, s e végett felszólítá vadász ismerőseit, hogy mikor valami nem megenni való vadat lőnek, azt engedjék át a közügynek; azután Varga János uramat, a szücsmestert pedig betanítá, hogyan kell az állatokat kitömní, hogy muzeumképesek legyenek.

Csakugyan nem sokára hozott is neki egy barátja egy szép lött kányát.

A tanár ur hivatá az iskola szolgát s átadá neki a kányát, mondván, hogy vigye el Varga János urnak.

Lakik pedig azon városban két Varga János, a kik közül csak az egyik szücsmester, a másik pedig zongoramester és énektanító.

A jámbor szolgál, nem gondolhatván, hogy a kit a tanár „ur“-nak tisztel, más legyen mint honorator, elvivé a kányát a zongoramesterhez s átadá a szakácsnének.

A német szakácsné, látván, hogy az lött vad, menten beledugá a kányát a forró vízbe, megkoppasztá, páczba téve, borsot, vereshagymást aprított rá, hogy majd az úgy jó lesz.

Egy óra mulva találkozik az iskolaszolga Varga János urammal a szücsmesterrel.

— Hát hol az a kánya, a mit a tanár ur küldött? Az iskolaszolga megretten, nem felel semmit, megfordul a sarkán s fut vissza az énekmesterhez.

— Adják vissza azt az állatot, nem ide kellett volna hozni.

A szakácsné egy kiesít pörölt a kárbaveszett pácz miatt, de azért csak visszaadta a kányát.

Az iskolaszolga aztán vitte azt a szücsmesternek.

Varga uram szörnyen csóválta a fejét erre a megtollatlanított állatra; de utóbb abban nyugodott meg, hogy talán ilyen toll nélküli minőségben is szükséges a muzeumban egynehány állatnak lenni, s kitömté azt szépen, a hogy rendelve volt.

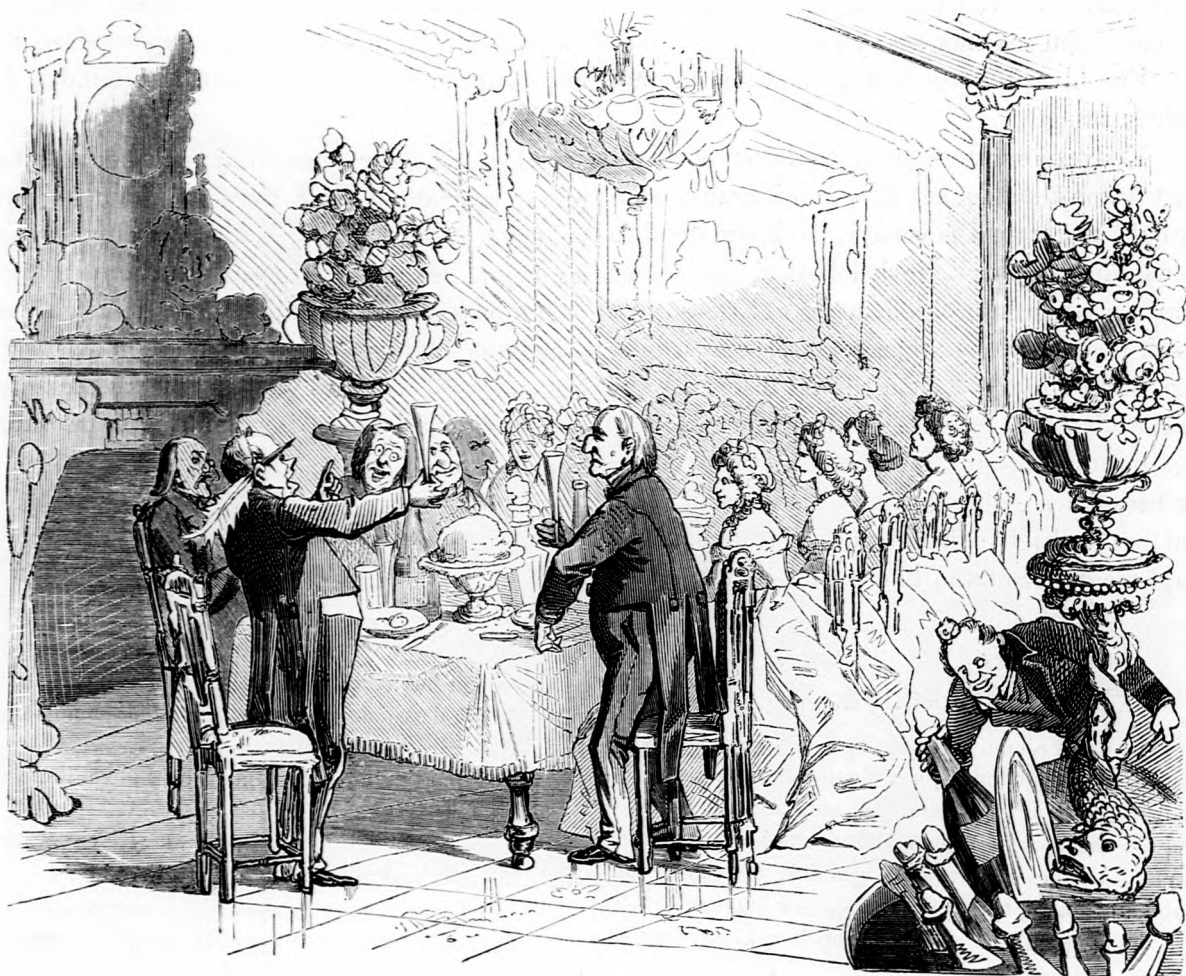
Elképzelhetni aztán a derék tanár bámulását, mikor Varga uram hazavitte neki a kitömött kányát, — keztyübürré kikészített külső mivoltában!

A rebak.

Miért iszol veres bort Jakab? hiszen a fehér sokkal jobb és mégis egy ára van a veressel.

Épen azért Iczik: mert látod, ha a fehéret megittam vége van, de ha vereset iszom, a veres színe benem marad, ez tiszta rebak. —

Mikor a berlini színész Dawisonnál van mulatság.

„Hirlapi tudósítás: — a halhatatlan művész ma pompás estélyt adott pályatársai számára; csupa ezüstről soupiroztak: tizenhat inas szolgált fel egyenruhákban. Két teremben volt servírozva, az egyikben csak osztrigákat szolgáltatottak, minden tányér, kandeláber, sőtartó csigahéjból volt pompásan elrendezve, hétféle champagne-i ivatott, a művész plastikai remek mellszoborra fagyaltbul volt kiidomítva. Az ünnepelt férfit mindenkit elragadott leereszkedő modora által. A társaság csak másnap délben oszlott hazafelé, kellemes emlékeket vivén haza magával.“

Mikor pedig a pesti színészek találnak kirándulni a zöldbe.

Hirlapi notizia. — Nem csoda, ha olyan rossz a hetirend, s a színészek olyan készületlenek; tegnap is ott találtuk őket a „mezitlábos“-nál; még, mulatni mernek! Ilyen időben! Erélyes igazgatóság e visszaéléseknek elejét tartoznék venni. — Még savanyuvizet is ittak! Ezért áldozzék a nemzet?

A régi jó időkből.

Történik egyszer, hogy a legnagyobb magyar azt álmodja, miszerint az ő szegény nemzetén nagyon sok átok volt és van. Elaludt. Viziói voltak. Hajnalra már arra ébredt, hogy hátha ez ősi átkokat oly áldásokkal lehetne ellensúlyozni, melyek magától az anya átoktól származnának.

Az ige testté vált. Az álom való lön. Egy hét múlva hajóra szállt a nemes férfiú. Szándéka volt kipuhatolni, ha vajjon Magyarország eredeti folyója — a Tisza — lehetne-e, s miként lehetne hajózható?

A pompásan fölezicizomázott gőzös a Tisza hullámain kelepel immár. Egymást éri rajta a műértő s diletáns notabilitás. A tiszavidék partokra seregett népsége ujjongatva; különbféle helyszerű ajándékokkal s deputátiók alakjában üdvözlé az új vendéget.

Az ősi folyó egyik füzrekettyés kanyarulatánál — hol az izletes kecsgefejű garmadánként fészkel, — néhány öreg halász kiküldöttségi állapotra piperézte magát, — és egyszerű áldomás kíséretében bográcsos halászlével kedveskedett a grófnak és vendégeinek.

Ebéd utáni állapot. Az enyhe verőfény; a begyomrozott paprikás halászlé; s a hazai nektárok mámorhatalma, gőzös földélzetre csalták a vendégkoszorút.

Olaszország leghíreseb mérnöke — Páleócápa — a hajó földézet egyik szögletében fekete-kávézik. Körülé egy pár gőzös kapitány figyelmeztet a folyam akadályaira. Távolban néhány nemes atyafi kékkellő dohányfüst karikákat utalványoz a szelek szárnyaira.

„Ugyan Miska sógor mit gondolsz, miért kandikál az a német ott a szögletben mindig az ég felé?” — Szól egy táblabíró a pajtásához.

„Miféle német?”

Hát amott a kormányos körül.

„Nem német a pajtás, hanem olasz.”

„Mindegy nekem, akármi faj. Én mindent németnek tartok, a ki nem magyar.”

„No hát majd megkérdeztem én — per gőzös kapitány, — hogy a talián miért vizsgál nappal is csillagot.

„Van-e válasz?”

„Persze hogy van.”

„Halljuk!”

„Kérdésedre azt felelte az olasz, hogy azért te-kintget annyiszor s oly búsan az egek felé, mert e tájon nagyon magasan járnak a föllegek, s ennél fogva e vidék gyakori szárazságnak lesz kitéve. E bajon csak földöntözés és csatornázás által lehetne segíteni.

A hajó népsége elmosolygta és elfeledé e fontos észrevételt.

Szécheni azonban összevont szemöldökkel figyelt a jós meteorolog szavaira.

Páleokápa jóslata szórul szóra teljesült.

B. G.

Műzsámhoz!

Műzsám asszony, hugom asszony, de haragos lelkem!
Nem akarja semmiképen, hogy a lantom zengjen,
Csak azt mondja: akasszam fel lantom a fűzfára,
Hogy ha így mén, meg is teszem én azt nem sokára.

De hát aztán miért teszi rajtam ezt a csúfot
S még csak nem is sajnál, hogy a Pegasus megrúgott.
Nem ám, pedig kelmed volt a bajnak okozója
Ezer volt a szerencsém, hogy elveszett patkója.

El ám, mert mikor az égben rugdalódtam rajta,
El ejté és sántítani kezdett a gaz fajta,
Rosz paripát adott nékem kelmed hugom asszony,
A patkóját is ott vette a zsidópiacson. —

Azután a lantom is csak olyan ócskaféle
Jövöre ha ily lantot ad, elmaradhat vele:
Mindig mondja ne lantoljak, bizony fáj a feje;
Hát az enyém hogy ne fájna, s nem törődöm vele.

Úgy kell fősvény, minek adott nekem ily jószágot,
Most csak had fájjon a feje, tovább muzsikálok,
Czimbalmozok, folytonosan a levegőt rontom,
Mig jóval nem cseréli fel paripám és lantom.

Csirke Feri.

Az árverés.

Áron és Mózes vetélytársak voltak életre halálra,
— a mi fajuknál nagy ritkaság.

Ha megtudta Áron, hogy Mózes buzára vagy gyapjura alkuszik, tüstént többet ígért, — és viszont.

Mult évben a hatóság haszonvehetlen fenőfákat
árvereztetett ölszámba; mind ketten megjelentek.

Áron szerfelett siket, nem hallván az árat, csak
azt nézte Mózes ajkán, szólt-e valamit? ha Mózes száját
megmozdította, Áron tüstént azt kiáltotta, még 20 kr.
stb. míg egy öl 3 forintig felment, és Mózes volt a legtöbbit
ígérő, senki többet nem ígervén.

Ekkor Áron ismét mozgatta az ajkát és úgy há-
pogott, mintha beszélne, — mit Mózes látván, ismét egy
firtal többet ígért maga magára, a közönség nagy mulat-
ságára, — úgy hogy 6 forintig felárverezte maga magát
Áron hápogásaira, és estig is árverezett volna, ha a bíró
nem figyelmezteti.

A böjtös ebéd.

Nagy böjtben délután három órafele egy német orvos behajtat egy uri házhoz, hol csak a kisasszony volt hon. —

Csupa szokásból kérdi a kisasszony, „volt-e ebédje?”

Ebédje nem meg volt, felel a vendég, de nem enni csak büthös.

Főzz vagy hat tojást Lidi, kiállt a kisasszony szakácsnéjának.

A tojások behozattak.

Feltöri az orvos egyiket a másik után, de egyet sem izlelt meg.

Miért nem tetszik? kérdi a kisasszony, hiszen ez böjtös étel!

Nem büthös, mondd az orvos, *tink van benne.*

Akkor sült ki, hogy a szakácsné a tojásokat a kotló alól szedte ki.

A kecskeméti postán következő című levél adódott fel és le.

Ezen levelemet, igen tisztelt nemes, nemzeti szívtelző, nemes áporokai helység birtokosainak, nevezetesen, nemes V. A. pusztá gondnok úrnak, nemes Cs. K. úr és nemes Sz. P. úr, nemes áporokai közbirtokos uraiméknak, tisztelettel ajánlom, a legforóbban. Posta járás Örkény, Pest, megálljon Laczházán, a Duna mellett tet-czik lenni. (Ez már csak eléggé meg van titulálva!)

A rang.

Estélyről ment haza K. városában S. tanácsos, midőn háta megett torka szakadtából ordította a bakter a tizenegy órát.

Ne ordítson kend oly veszettül, szólítja meg a baktert S. ur. Nekem ez kötelességem, lön a válasz.

Ugyan mit fizetnek kendnek ezen szolgálatért? kérdi S. ur.

A fizetés uram nem sok, *de a rang!!* felelé a bakter, és tovább ordított.

A nem paraszt dolgozik is mulat is.

K. népes magyar város legelterjedtebb hírű torony építő ács mestere az ősszel bevégzett tavaszi alá tett szántásában a Tisza ármentesített völgyein, a múlt héten szépen boronálgatá az elhíntegtetett tavasz buzát. Saját kéz és szájulag biztatgatván lovait, miután löfegyverét vállára akasztva sétálgatott, a sok hivatlan vendég közt, kik sem szántanak, sem vetnek, pár szarka is mérészelt az elszórt szemekből — nehogy kárba vesszenek, — magához szedegetni. Minthogy legdomesticusabbak voltak, legközelebb állapodtak meg, mire mesterünk

fogja a puskát, lovai elé szalad, ki süti, az egyiknek szerencsésen szárnyát találta. Annyival nagyobb örömmel futott most az áldozatért, mennyivel több kedvet hitt csinálni otthon fiacskájának ez eleven madár látása által. Meg is fogta, de mennyire báméskodott, midőn vissza nézve boronáló jószágait nem látta a helyen, hol hagyta, sőt alig találta szeméivei, hogy lovai a tiszagát felé cibálják a pusztabirótól kölesön kért vasfogast, míg az ezred éves füzes közé rohanva, megrekedtek ugyan a rájuk vetett füsttől és durranástól bősüzt lovak, de mikor segítségükre érkezett a vasfogasnak, két oldal fája volt össze törve, hámok megszakgatva és egyik lónak a három közül a vasboronának egy eltévedt foga a vékonyát halálosan, a másiknak pedig czombját hasított ki, mit kocsira kötözve kellett pénzért haza hozatni. Azóta mesterünknek nem nagy vigasztalást mond, ki őt szarkavadászatra hívja. —

Mért sírsz?

Mért sírsz óh lány, talán meghalt

Szép kanári madarad?

Vagy azért, hogy Vámos Pircsen

Kell töltened a nyarat?

Vagy elhervadt idő előtt

A legszebbik ibolyád?

Vagy a szabó szűkre szabta

Jogászbáli rokolyád?

Vagy azért sírsz oly zokogva

Hogy hűtlenül elhagyott

A Princz Preuszen regimentből

A te szőke hadnagyd?

K—l J—s.

Adoma.

Gábor bácsi egy negyed századot mint négy lovas kocsis szolgált K. városnál — és így a városi tisztés deputatit boldogtalan sorsában röpité, tudván a tolvaj utakat, éjjel is ismervén a legkisebb bokrokat. — Ily tolvaj uton hajtott egyszer az örkényi gyepeken végig a csak nem rég hanyott fiók árkok mellett, a midőn a csösznek igen nyers fia lóháton utánna nyargalva, rárivalt: hát nem látta kend Gábor bácsi a tilalom árkokat? Ugyan János öcsém, szolt az öreg komolyan, hogy ne láttam volna, magad is tapasztalod, mert ki is kerültem — Jancsi visszaballagott. — Gábor bácsi tovább hajtott. —

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Mi lesz holnap? — Ma.

— — Párisban olyan nagy becsületben vannak a jó leánycselédek, hogy mikor az aszszony kimegy sétálni, a cselédjét is magával viszi, sőt a színházba is magával hordja, nehogy az alatt, míg magán hagyja otthon, a szomszéd aszszony elszegődtesse magához.

— — (Valjon miért mehetett Rómába el Vegezi?) Kérdésben a felelet; majd ő el végezi.

— — Egy lapnak a hirdetményei között olvasom: „Életessentia!“ feltalálta N. W. Frigyes, csalhatatlan szer minden betegség ellen; a kitől száz esztendeig lehet élni; belül pedig ugyanazon lapban a gyászjelentések között: „N. W. Frigyes, meghalozott, béke poraira!“

— — Az akadémia palotájában tartott legelső gyűlésen Szilágyi Ferencz tartott felolvasást egy megholt tudós felett, melyen hol mulatta, hol unta magát a közönség, de még is jobban mulatta, t. i. a ki hallotta, az egyik oldalon ülven. Csak ment ez a multság addig, a míg az értekező József császárnak egy levelét nem kezdte felolvasni, mely olyanformákat mond, hogy nem ér semmit az, hogy *gavallérok igazgassák a közintézeteket*, a kik csak konfusiót tudnak csinálni. De már itt rögtön jónak látá az elnök figyelmeztetni a felolvasót azon akadémiai alapszabályra, miszerint a felolvasásnak csak egy óra hosszat szabad tartani, az pedig már elmúlt.

— — Panaszkodnak, hogy nincs Pesten jó magyar opera. Én meg azt mondom rá, hogy *nem is lehet* Pesten jó magyar opera. Mi kell egy jó magyar operához? Jó magyar énekesek. Már most ez a dilemma áll: ha jók az énekesek, akkor elviszik őket külföldre; ha pedig nem viszik el, akkor csak olyanok, a milyenek. És így

mindig benne vagyunk a circulus vitiosusban. Ha nekünk megtetszett, akkor elkapják; ha el nem kapják, akkor nekünk se tetszik. (Szegény emberek vízzel főznek).

— — Kukli úr tehát csakugyan elutazott Afrikába, azt mondják, hogy a *pokolfürdőket* akarja ottan használni. Minek anticzipálni a túlvilág élvezeteit? A speizkulesot az alatt átadta feleségének, de nagyon kikötötte, hogy vigyázzon, hogy az alatt ki ne fusson a zsír a serpenyőből, a padlásra ne fusson a macska az égő parázzsal, tüzi veszedelem ne legyen. A mészárosnál sem kell kontózní. Az iránt is rendeletet tett, hogy hire tudta nélkül új adósságok ne csinálódjanak.

— — Most hallok az igazi okát, miért vetemedett az a gyilkos Booth színész létére annyira, hogy Lincoln elnököt leorgyilkolja? Tehát az elnök szerződtette a washingtoni színházhoz Ira Aldridge-ot, s innen támadt fel Boothban a *fekete boszú*. Mint tudva van, ő is azokat a szerepeket szokta játszani, a miket Aldridge. Egyszer III. Richardban Booth oly dühbe jött, hogy Richmondot, a kívül harczolva el kellene buknie, a lámpásokon keresztül ledobta az orchestrumba. Ezért félt, hogy Aldridge meg ötöt találja ledobni, mert az is menykő gyerek. Szinte megtette azt itt Pesten, hogy Richmondot ő akarta leverni III. Richard korában, de szerencsére Szigeti Józsi volt a Richmond, a ki aztán látva, hogy ez már nem tréfa, maga előszedé, a mit tanult, s úgy teremte a földhöz a halhatatlan művészt, a hogy csak az instructiója kívánta.

— — A japáni császárt jól megrétfálta most egy katonatisztje. Szokás Japánban, hogy mikor valamelyik főrangú úrnak a magaviselete nem tetszik többé a császárnak, odaküld neki ajándékba egy „tisztletkardot“, mint a hogy mi küldtünk Liszt Ferencznek, meg a belgabank bánjának Lángrándümonszonak; csakhogy a japáni úrnak aztán kötelessége ezzel a díszkarddal a tulajdon hasát rögtön felhasítani. Ilyenformán nem rég egy kedvenz testőr tisztjére megharagudván a császár, minthogy régi kedves embere volt, tehát hogy kelleme-sebbé tegye rá nézve a meghalást, saját gyémántokkal kirakott kardját küldé el neki. Persze, halála után a kard megint visszazáll a fiscusra. A díszkardot vevő tiszt ismerte kötelességét, elbúcsúzott barátaitól, fogta a kardot, megcsókolta — s azzal felült egy ott horgonyzó francia hadihajóra, elszellett vele Franciaországba; s Párisban eladta a kardot 150 ezer frankért.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.